

under Højtideligheden. Bagefter var de gaaet hen paa en Restavration og havde spist Frokost sammen med et Par af Dyhrings Bekendte, som de tilfældigt traf der.

Ved Middagsbordet, der nu blev dækket saa festligt, som det i Hast lod sig gøre, udbargte Philip Salomon sit Hjertebarns og hendes Brudgoms Skaal med en uvilkaarlig Højtidelighed, som dannede en ejendommelig Modsætning til de Nygiftes egen muntre Ligevægt. Ogsaa Moderen var stærkt bevæget. Skønt det snart aldrende Ægtepar i de senere Aar — under deres Børns Paavirkning — havde gjort sig Umage for at holde Trit med Tidens Udvikling, ved en Lejlighed som denne brød deres Natur gennem Optugtelsen. Ingen af dem saae i Virkeligheden rigtig fortrøstningsfuldt paa Fremtiden. Navnlig vakte Pigebørnenes egenraadige Færd deres skjulte Bekymring.

Efterhaanden reves de dog med af de andres Munterhed, og Glæden omkring Bordet blev paa Grund af Smaabørnenes Nærværelse tilsidst helt støjende. Kun Jakobe sad stadig tavs og ligesom udeltagende. Hun var ogsaa den eneste, der ikke havde pyntet sig. Hun var ogsaa oprørt over Nannys Overstadighed og over den Vanhelligelse af Kærligheden, som dette Bryllup og det hele Giftermaal i hendes Øjne var, at kun Moderens bestemte Paabud havde faaet hende til at tage Plads ved Bordet. Hun havde først undslaaet sig under Foregivende af Ildebefindende. Og virkelig følte hun sig ikke vel. Flere Gange under Maaltidet blev hun overfaldet af Svimmelhed, hele hendes Legeme dirrede af Nervøsitet.

Kort efter at man havde rejst sig fra Bordet, gik hun op paa sit Værelse og lod sig ikke mere se.

Hun satte sig til at skrive til Per, — hun vidste intet andet Middel til at dulme sin Længsel efter ham og døve den vilde, fortærende Skinsyge, som var nær ved at lægge hende øde baade paa Sjæl og Legeme.

Det var ikke saaledes, at hun paa nogen Maade mistænkte Per. Enhver Tanke om Utroskab laa hende saa fjern, at end ikke hans Breves Kortfattethed og det Besvær, han tydelig nok igen havde med at finde den fortrolige Tone, for Alvor foruroligede hende. Siden deres ømme Forening følte hun ham som en uadskillelig Del af hende selv. Med sin stolte og kyske Natur kunde hun ikke tro paa Muligheden af et Bedrag. Og hun havde ikke glemt det Udtryk af Lykke og Taknemlig-